

Sygn. akt VI U 94/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jarosław Łuczaj

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Gackiewicz

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2016 roku w Radomiu

sprawy K. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 11 grudnia 2015 roku, nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Jarosław Łuczaj

Sygn. akt VI U 94/16

UZASADNIENIE

W dniu 8 stycznia 2016 roku K. R. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 11 grudnia 2015 roku, nr (...), odmawiającej przyznania mu prawa do emerytury. Podniósł, że niezasadnie nie zaliczono mu 16 lat pracy w warunkach szczególnych jako operator koparki. Wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury (odwołanie – k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie. Podniesiono, że wnioskodawca udowodnił ogólny staż ubezpieczenia w wymiarze 25 lat, a także, iż na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Do stażu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono okresów zatrudnienia: od 23 stycznia 1974 roku do 24 października 1975 roku i od 14 listopada 1977 roku do 10 marca 1979 roku w (...) w R. na stanowisku operatora koparki; od 10 marca 1979 roku do 31 lipca 1982 roku w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) w K. na stanowisku operatora sprzętu budowlanego; od 1 sierpnia 1982 roku do 31 lipca 1991 roku w Zakładzie (...) w R. na stanowisku wydawcy magazynowego (odpowiedź na odwołanie – k. 4).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

K. R. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

W dniu 23 stycznia 1974 roku K. R. został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w R. (późniejsza nazwa: Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) S.A. z siedzibą w R.) jako robotnik budowlany – operator wózka spalinowego. W dniu 29 października 1974 roku ukończył kurs maszynistów koparek jednonaczyniowych i od tego czasu do 24

października 1975 roku pracował na stanowisku operatora koparki. Od 25 października 1975 roku do 13 października 1977 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie z wojska, od dnia 14 listopada 1977 roku do 10 marca 1979 roku nadal pracował na stanowisku operatora koparko-spycharki Białoruś, którą wykonywał wykopy na budowie osiedla mieszkaniowego (...) (karta obiegowa, odpis karty powołania, angaże w aktach osobowych – k. 12, świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych – k. 8 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 26, 60, zeznania świadków S. F. – zapis na płycie CD – k. 26, J. C. – zapis na płycie CD – k. 60).

W okresie od 10 marca 1979 roku do 31 lipca 1982 roku K. R. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) w K. (późniejsza nazwa: Przedsiębiorstwo Budowlano (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.) jako maszynista koparki jednonacyniowej. Obsługiwał koparkę Białoruś, którą załadowywał i rozładowywał piach i gruz, robił wykopy, drogi dojazdowe, rozładowywał stal, zajmował się utwardzaniem placów i korytowaniem. Pracując w (...), przez około pół roku pracował w W. przy (...). W R. pracował przy utwardzaniu terenów (...) przy ul. (...), przy ul. (...), na W., na ul. (...) przy budowie pawilonu. Pracował w całym R. przy budowie sklepów (umowa o pracę, świadectwo pracy w aktach osobowych – k. 16, świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych – k. 7 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy – zapis na płycie CD – k. 26, 60, zeznania świadków S. D. – zapis na płycie CD – k. 26 i I. J. – zapis na płycie CD – k. 60).

W dniu 1 sierpnia 1982 roku K. R. zatrudniony został w Zakładzie (...) przy Wojewódzkim Szpitalu (...) w R. na stanowisku wydawca magazynowy. W okresie od 4 października 1982 roku do 12 stycznia 1983 roku odbywał czynną służbę wojskową. W dniu 1 marca 1983 roku uzyskał angaż na stanowisko robotnika magazynowego. W związku z podaniem K. R. o przeniesienie go z dniem 1 maja 1983 roku ze stanowiska robotnika magazynowego na stanowisko operatora koparko-ładowarki, pracodawca wyraził zgodę na to przeniesienie. Następnie pracodawca wyraził zgodę na przeniesienie go od dnia 1 czerwca 1985 roku na stanowisko pracownika transportowego. Z dniem 2 stycznia 1990 roku został on oddelegowany do pracy w dziale zaopatrzenia i transportu (umowa o pracę, świadectwo pracy, angaże, podania w aktach osobowych – k. 14, częściowo zeznania wnioskodawcy - zapis na płycie CD – k. 26, 60).

W dniu 1 grudnia 2015 roku K. R. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o emeryturę (wniosek – k. 1-4 akt ZUS).

Decyzją z dnia 1 grudnia 2015 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił K. R. przyznania prawa do dochodzonego świadczenia. Wskazano m.in., że na dzień 1 stycznia 1999 roku wykazał on ogólny okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 25 lat, w tym 23 lata, 7 miesięcy i 18 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 2 miesiące i 12 dni okresów nieskładkowych. ZUS nie uwzględnił okresu pracy w warunkach szczególnych: w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w R. w okresie od 23 stycznia 1974 roku do 34 października 1975 roku i od 14 listopada 1977 roku do 10 marca 1979 roku z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych, ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wykazany charakter pracy nie jest ściśle zgodny z charakterem wykazany w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i nie został określony zgodnie z wykazem, działem i pozycją tego rozporządzenia. Ponadto wykazane stanowisko pracy, tj. operator koparki nie jest zgodne z zarządzeniem nr 9 Ministra Budownictwa z dnia 1 sierpnia 1983 roku - wykaz A, dział V poz. 3 pkt 1, gdzie wskazano stanowisko pracy maszynista koparek i ładowarek jednonacyniowych i wielonacyniowych; w Przedsiębiorstwie Budowlano (...) Sp. z o.o. w K. w okresie od 10 marca 1979 roku do 31 lipca 1982 roku, ponieważ świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie spełnia wymogów formalnych, gdyż nie zawiera rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w warunkach szczególnych, a ponadto zawiera niewłaściwe wskazane w nim stanowiska pracy i powołane przepisy resortowe nie dające podstaw do uznania, iż wykonywał on pracę w warunkach upoważniających do wcześniejszego przejścia na emeryturę; w Zakładzie (...) w R. w okresie od 1 sierpnia 1982 roku do 31 lipca 1991 roku, ponieważ wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych. Organ rentowy do stażu nie uwzględnił okresów urlopów bezpłatnych, okresu od 14 października do 13 listopada 1977 roku z powodu nieświadczenia pracy po wojsku oraz okresu od 11 listopada 1993 roku do 6 kwietnia 1994 roku z powodu wyłączenia z ubezpieczenia społecznego (decyzja – k. 11 akt ZUS).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. R. zarówno co do jego zatrudnienia i charakteru pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w R., jak i w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w K.. Zeznania te, w części dotyczącej zatrudnienia

w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w R., potwierdzone zostały przez zeznania świadków S. F. i J. C., zaś w części dotyczącej zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w K. przez zeznania świadków S. D. i I. J.. Zeznania te są wiarygodne i obiektywne, pochodzą od osób obcych w stosunku do wnioskodawcy, nie nastawionych na konkretne rozstrzygnięcie w sprawie. Świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornych okresach, wobec czego mieli możliwość obserwacji jego pracy i opisali czynności, jakie wykonywał. Zeznania wnioskodawcy i w/w świadków w tym zakresie potwierdzają także akta osobowe K. R., z których - w szczególności z angaży, wynika, iż w okresach zatrudnienia w w/w Przedsiębiorstwach zajmował on stanowisko operatora koparki.

Z kolei Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy oraz świadków S. D. i M. K. w zakresie w jakim twierdzili, iż przez cały okres zatrudnienia K. R. w Zakładzie (...) działającym przy Wojewódzkim Szpitalu (...) w R. pracował on jako operator koparki. Zeznania te pozostają w rażącej sprzeczności z dokumentacją pracowniczą wnioskodawcy z tego okresu, która była sporządzana na bieżąco i zawiera szczegółowe dane na temat angaży wnioskodawcy w poszczególnych okresach.

W związku z tym, że wnioskodawca urodził się po 31 grudnia 1948 roku, spór dotyczył kwestii, czy spełnia on przesłanki przyznania mu emerytury na podstawie art. 184

w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku poz. 887), czyli czy nabył prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników pracujących w warunkach szczególnych.

W myśl art. 184 ust. 1 powołanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa

w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest więc spełnienie przed dniem 1 stycznia 1999 roku przesłanki posiadania co najmniej 25-letniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Brak w treści tego artykułu przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. dożycia wieku emerytalnego na dzień 31 grudnia 2007 roku) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32, 33, 39 i 40 również po dniu 31 grudnia 2007 roku oraz nieprzystąpieniu do OFE.

Natomiast zgodnie z art. 32 ust.1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami,

o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Poprzez art. 184 ust. 1 przepisy art. 32 ustawy stosuje się do osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1949 roku. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz

o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej

ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 powołanego artykułu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 1 i 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie będą miały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepisy § 3 i 4 wymienionego rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wymienionej w wykazie A oraz osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że wnioskodawca w dniu (...) osiągnął wiek emerytalny, udowodnił 25-letni okres ubezpieczenia oraz że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Okolicznością sporną było natomiast czy udowodnił, iż wykonywał prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat i czy staż ten osiągnął przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań wnioskodawcy, zeznań świadków S. F. i J. C. oraz akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w R. wynika, iż mimo zatrudnienia tam już 23 stycznia 1974 roku, dopiero od dnia 29 października 1974 roku K. R. ukończył kurs maszynistów koparek jednonaczyniowych i dopiero od tego czasu do rozpoczęcia odbywania służby wojskowej, tj. 24 października 1975 roku mógł pracować na stanowisku operatora koparki. Pracę na tym stanowisku wykonywał również po powrocie z wojska do końca zatrudnienia w tym Przedsiębiorstwie. Pozwala to przyjąć, że w okresie od 29 października 1974 roku do 24 października 1975 roku (11 miesięcy i 27 dni) oraz od 14 listopada 1977 roku do 10 marca 1979 roku (1 rok, 3 miesiące i 27 dni) wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w wykazie A, w dziale V, poz. 3, gdzie wskazano prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

W ocenie Sądu Okręgowego okres od dnia 25 października 1975 roku do 13 października 1977 roku, podczas którego K. R. odbywał zasadniczą służbę wojskową nie podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych. W okresie odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej obowiązywała ustawa z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220 ze zm.). Przepis art. 105 ust. 1 tej ustawy stanowił, że w okresie między powołaniem pracownika do czynnej służby wojskowej a jej odbyciem, stosunek pracy nie mógł być przez zakład pracy wypowiedziany ani rozwiązany. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, był obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszerogowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia (art. 106 ust. 1). Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby (art. 108 ust. 1). Na podstawie przepisów wyżej powołanej ustawy wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów z 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318), które w § 5 ust. 1 wprost regulowało sytuację prawną wnioskodawcy. Przepis ten stanowił, że żołnierzowi, który podjął zatrudnienie stosownie do zasad określonych w § 2-4, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z wyżej przywołanych przepisów wynika wniosek, że okres odbywania zasadniczej służby wojskowej pracownika, który w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z służby zgłosił się do macierzystego zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia należy traktować jako pracowniczy okres ubezpieczenia. Co więcej, przepis ten pozwala pracownikowi na zachowanie wszelkich uprawnień związanych z określonym zatrudnieniem, a zatem pozwala na zaliczenie okresu służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych, jeśli pracownik został powołany do służby w okresie wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych. Prawidłową wykładnię wskazanych przepisów potwierdza bogate orzecznictwo (np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2006 roku, III UK 5/06, OSNP 2007/7-8/108 oraz z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 219/09, LEX nr 590248). Jak wynika z akt osobowych wnioskodawcy powrócił on do pracy w zakładzie

macierzystym w dniu 14 listopada 1977 roku, tj. po upływie 30 dni od zakończenia odbywania służby w dniu 13 października 1979 roku.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, akt osobowych K. R. oraz jego zeznań i zeznań świadków S. D. i I. J. wynika, że w okresie od 10 marca 1979 roku do 31 lipca 1982 roku (3 lata, 4 miesiące i 22 dni) w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w K. wnioskodawca pracował na stanowisku operatora koparki. W Przedsiębiorstwie tym wnioskodawca obsługiwał koparkę jednonaczyniową Białoruś w pełnym wymiarze czasu pracy. Pozwala to przyjąć, że w w/w okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, w wykazie A, w dziale V, poz. 3, gdzie wskazano prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Natomiast po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w ocenie Sądu Okręgowego nie można uznać, iż w całym okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) przy Wojewódzkim Szpitalu (...) w R., K. R. wykonywał pracę na stanowisku operatora koparki. Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy nie można uznać, iż dowody w postaci dokumentacji pracowniczej z tego Zakładu zatrudnienia, zwłaszcza zmiany w angażach są fikcyjne i miały na celu umożliwienie uzyskania godzin nadliczbowych oraz powstrzymanie wnioskodawcy przed odejściem z Zakładu. Owszem, zeznania świadków S. D. i M. K. potwierdzają zeznania wnioskodawcy, iż przez cały okres zatrudnienia wykonywał on pracę na stanowisku operatora koparki, pozostają one jednak w jawnej i rażącej sprzeczności z dokumentacją pracowniczą znajdującą się w aktach osobowych K. R. z tego zakładu pracy. W świadectwie pracy wydanym w dniu 31 lipca 1991 roku zostało podane, iż w okresie od 1 sierpnia 1982 roku do 31 lipca 1991 roku zajmował stanowiska wydawca magazynowy i pracownik transportu. Nie zostało wymienione stanowisko operatora koparko-ładowarki. Istotnie, z umowy o pracę wynika, iż wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku wydawca magazynowy. Z angażu wynika, iż od 1 marca 1983 roku pracował jako robotnik magazynowy. Ponadto w aktach osobowych znajduje się podanie K. R. o przeniesienie go z dniem 1 maja 1983 roku ze stanowiska robotnika magazynowego na stanowisko operatora koparko-ładowarki, na co pracodawca wyraził zgodę. Z treści zaś wniosku Starszego Inspektora D. (...) o przeniesienie K. R. na stanowisko pracownika transportowego (datowanego na 27 maja 1985 roku) wynika, że od ponad roku wykonywał on inne czynności, bowiem brak było sprzętu, na którym mógłby pracować jako operator. W aktach osobowych znajduje się również wyrażenie zgody przez pracodawcę na przeniesienie K. R. od dnia 1 czerwca 1985 roku na stanowisko pracownika transportowego. W oparciu zaś o Zarządzenie z dnia 22 lutego 1982 roku (załącznik nr 5 w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w transporcie samochodowym) od dnia 1 marca 1989 roku K. R. został przyznany dodatek za wykonywanie dodatkowych czynności spedycyjnych w pełnym zakresie, czyli pomoc przy załadunku i wyładunku, rozliczanie się z pobranych materiałów oraz odpowiedzialność materialną. Z dniem 2 stycznia 1990 roku został on oddelegowany do pracy w dziale zaopatrzenia i transportu. Powyższe koreluje z wyrażeniem zgody na używanie przez wnioskodawcę jego prywatnego samochodu marki T. do celów służbowych.

Wszystkie wykazane wyżej okoliczności jednoznacznie wskazują na brak możliwości pracy wnioskodawcy jako operatora koparki w całym tym okresie zatrudnienia, pozwalają zaś ewentualnie przyjąć, że w okresie od 1 maja 1983 roku do 31 maja 1984 roku (1 rok i 1 miesiąc) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w wykazie A, w dziale V, poz. 3, gdzie wskazano prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych.

Konkludując, okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi 6 lat, 9 miesięcy i 16 dni. Nie spełnione więc zostały przesłanki określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, Sąd oddalił odwołanie.

SSO Jarosław Łuczaj